

ת"פ 9567/10/17 - מדינת ישראל, המאשימה נגד סלימאן אבו עדרה (עציר) - הובא ע"י שב"ס, הנאשם

בית משפט השלום ברחובות
ת"פ 9567-10-17 מדינת ישראל נ' אבו עאדרה (עציר)
ואח'
ת"פ 63548-11-17

בפני כבוד השופטת, סגנית נשיאה אפרת פינק
בעניין: מדינת ישראל - המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד שרית כץ
נגד
4. סלימאן אבו עדרה (עציר) - הובא ע"י
שב"ס - הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד יוסי ציטיאט

גזר דין - לנאשם 4

מבוא

1. בהכרעת דין מיום 1.1.18 הורשע הנאשם בשני תיקים שצורפו זה לזה.
בהכרעת הדין בת"פ 9567-10-17, שניתנה על יסוד הודאת הנאשם בכתב האישום המתוקן, הורשע הנאשם בעבירה של התפרצות למקום מגורים בצוותא חדא, לפי סעיף 406(ב) וסעיף 29(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, ובעבירה של גניבה בצוותא חדא, לפי סעיף 384 יחד עם סעיף 29(א) לחוק העונשין.
לפי כתב האישום המתוקן, ביום 18.9.17 בשעה 06:20 לערך, הגיעו הנאשם ושניים אחרים לבית בפתח תקווה ברכב בו נהג הנאשם וזאת במטרה להתפרץ לבית. עת נכנסו השניים האחרים לבית דרך חלון המטבח, ונטלו מהבית שעון זהב, תכשיטים יקרים ותווי קנייה, המתין להם הנאשם ברכב בסמוך למקום. לאחר שגנבו מטלטלין אלו, יצאו השניים את הבית דרך דלת הבית שהיתה נעולה, ועדכנו את הנאשם כי סיימו ושיגיע לאסוף אותם. בהמשך, אסף אותם הנאשם ברכב ושלושתם עזבו את המקום עד שאותרו על-ידי שוטרים ונעצרו כשהשלל הגנוב ברשותם.
בהכרעת הדין בת"פ 63548-11-17, שניתנה על יסוד הודאת הנאשם בכתב האישום, הורשע הנאשם בשתי עבירות של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין.
לפי כתב האישום, במועדים הרלוונטיים, עמדה בעניינו של הנאשם הוראת בית משפט לפיה עליו לשהות כל העת בבית אמו בשגב שלום, בפיקוח אחד משני המפקחים שמונו בהליכי המעצר, למעט בין השעות 09:00-10:00 ובין השעות 16:00-17:00, שבמהלכן הותר לו לצאת את הבית בליווי אחד המפקחים. ביום 10.11.17 בשעה 00:47 לערך, שהה הנאשם ללא מפקחיו ברכב מאזדה בכביש 90 סמוך לאילת. ביום 13.11.17 בשעה 11:00 לערך, לא שהה הנאשם בבית אמו, ורק לאחר שאחיו התקשר אליו לבקשת שוטרים עמוד 1

שהגיעו למקום, שב הנאשם לבית אמו ללא ליווי מפקחיו.

תסקירי שירות מבחן וחוות דעת הממונה על עבודות שירות

2. מפאת גילו הצעיר של הנאשם, נערך בעניינו תסקיר חובה.
3. מתסקיר שירות המבחן מיום 13.2.18, עולה כי הנאשם בן 19, רווק, סיים 9 שנות לימוד, מתגורר בשגב שלום, ועבד בחנות פלאפונים עד מעצרו. הנאשם נעדר הרשעות קודמות. להתרשמות שירות המבחן, הנאשם מקבל אחריות על מעשיו, מבין את הפסול בהם, מפגין חרטה, ומביע רצון בניהול אורח חיים תקין. מדיווח שירות בתי הסוהר עולה כי הנאשם עציר חיובי ומשתף פעולה עם גורמי הטיפול באופן מלא. עוד התרשם שירות המבחן, כי ההליכים המשפטיים, כמו גם המעצר, מהווים עבור הנאשם גורם מציב גבול. מחמת גילו הצעיר, ובהינתן החשש כי הטלת מאסר בפועל עלולה להשפיע על הנאשם באופן שלילי, המליץ שירות המבחן על ענישה קצרה יחסית, לצד מאסר על תנאי לתקופה שתהווה גורם מרתיע עבורו.

טענות הצדדים

4. באת כוח התביעה טענה שכתוצאה מביצוע העבירות בהן הורשעו הנאשמים, נפגעו הערכים החברתיים של הגנה על קניינו של אדם, זכותו לפרטיות ולביטחון. לטענתה, הפגיעה כתוצאה מעבירות הרכוש היא מהרף הגבוה, בעיקר בשל הפגיעה בתחושת הביטחון של המתלוננים. כן פגע הנאשם במעשיו בערכים החברתיים של הגנה על שלטון החוק, הסדר הציבורי ותוקפם המחייב של צווים, ומידת הפגיעה בהקשר זה היא בינונית הואיל ומדובר בשתי הפרות.
5. עוד טענה באת כוח התביעה, כי יש לקחת בחשבון את הנסיבות הבאות שקשורות לביצוע העבירות: הנאשם התפרץ למקום מגורים וגנב רכוש בצוותא חדא. נאשמים 1 ו-2 הם שנכנסו לבית פנימה אולם מדובר בחלוקת תפקידים מלאכותית, והנאשם המתין ברכב בסמוך למקום, ואסף את הנאשמים הנוספים עם הרכוש הגנוב. מכאן, שמדובר בעבירות שלהן נדרש תכנון מוקדם; כן הפר פעמיים הנאשם הוראה חוקית בעניינו לאחר ששוחרר ממעצר.
6. לטענת בא כוח התביעה, לאור מדיניות הפסיקה ונסיבות ביצוע העבירות, מתחם העונש ההולם את עבירות הרכוש נע בין מאסר לתקופה של 12 חודשים ובין מאסר לתקופה של 24 חודשים, לצד ענישה נלווית. מתחם העונש ההולם בגין כל עבירה של הפרה נע בין מאסר על תנאי ובין מאסר לתקופה של 12 חודשים, לצד ענישה נלווית.
7. באת כוח התביעה ציינה את הנסיבות הבאות שאינן קשורות לביצוע העבירות: הנאשם הודה במיוחס לו, והוא היחיד, מבין ארבעת הנאשמים שהודה באופן מיידי; הנאשם נעדר עבר פלילי; מתסקירי שירות המבחן עולה כי הנאשם היה חשוף ללחצים שליליים, וכי לנאשם יש קושי בהבנת מעשיו והשלכותיהם. מכאן המליץ שירות המבחן להטיל עליו ענישה "מעמידת גבול".
8. מכאן עתרה באת כוח התביעה להטיל על הנאשם עונש של מאסר לתקופה של 18 חודשים, מאסר על תנאי מרתיע, קנס ופיצויים.
9. בא כוח הנאשם טען, לעומת זאת, כי יש לקחת בחשבון את הנסיבות הבאות הקשורות לביצוע העבירות: חלקו של הנאשם קטן משל אחרים והוא נגרר לאירוע. הנאשם לא נכנס לבית שאליו התפרצו אחרים, אלא המתין במקום. הרכוש נתפס והוחזר לבעלים. הנאשם אמנם הפר הוראות חוקיות, אולם

לאחר ההפרה השנייה ביקש להיעצר על מנת שלא להפר פעם נוספת את ההוראות החוקיות, ומשום שידע כי לא יוכל לעמוד בתנאים שנקבעו.

10. לטענתו, הרף התחתון של הענישה בעבירות דומות מתחיל במאסר לתקופה של 6 חודשים שיכול יבוצע בדרך של עבודות שירות.

11. עוד הוסיף וטען בא כוח הנאשם, כי יש לקחת בחשבון את הנסיבות הבאות שאינן קשורות לביצוע העבירות: הנאשם הודה במיוחס לו ולקח אחריות על מעשיו ובכך חסך מזמנו היקר של בית המשפט; הנאשם נעדר עבר פלילי וזו הסתבכותו הראשונה עם רשויות אכיפת החוק; מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם צעיר לימים, שגדל בחברה עבריינית, ועם זאת, שמר על עצמו ולא הסתבך עד עתה עם רשויות אכיפת החוק. לפיכך, ישנו פוטנציאל שיקומי ממשי.

12. כן הוסיף, כי יש לקחת בחשבון את השפעתו השלילית של מאסר קצר, כפי שעולה מתוך דו"ח הוועדה בראשות השופטת (בדימוס) דליה דורנר.

13. לאור האמור, עתר בא כוח הנאשם להסתפק במאסר קצר ביותר כימי מעצרו.

דין והכרעה

קביעת מתחם הענישה

14. כתוצאה מביצוען של עבירות ההתפרצות וגניבת הרכוש, שבהן הורשע הנאשם, נפגעו הערכים החברתיים המוגנים של הגנה על שלום ובטחון הציבור וכן הגנה על קניינו של הפרט, פרטיותו ושלווה נפשו. התפרצות לביתו של אדם יש בה כדי לגרום לצד הנזק הכלכליים, גם צער, עוגמת נפש, פגיעה בבטחון האישי ובפרטיותם של המתגוררים בבית (ע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ' אואזנה** (31.12.08); בש"פ 45/10 **מסארוה נ' מדינת ישראל** (8.1.10)).

15. הפגיעה בערכים המוגנים היא ברף בינוני לאור נסיבות ביצוע העבירות, הכוללת ביצוע בצוותא של עבירת התפרצות לבית, שיש בה כדי לפגוע בשלוות נפשם של דרי הבית, וגניבת רכוש יקר ערך, לרבות שעון זהב, תכשיטים יקרים ותווי קנייה. עם זאת, חלקו של נאשם 4 במעשה ההתפרצות והגניבה קטן משל האחרים, משום שתפקידו היה להמתין לשותפיו ברכב ולהבריחם מהמקום.

16. בית המשפט העליון קבע, כי מתחם העונש ההולם **עבירה אחת** של התפרצות לבית וגניבה בצוותא, בנסיבות העניין, נע בין מאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים, שיכול יבוצע בדרך של עבודות שירות, ובין מאסר בפועל לתקופה של 20 חודשים (ע"פ 370/14 **סלפית נ' מדינת ישראל** (25.8.14)). במקרה אחר, בו הורשע הנאשם **בשתי עבירות** של התפרצות וגניבה, לא מצא בית המשפט העליון מקום להתערב, בערכאה שלישית, במתחם שנע בין מאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים ובין מאסר בפועל לתקופה של 24 חודשים (רע"פ 7683/13 **פרלמן נ' מדינת ישראל** (23.2.14)). וראו גם עפ"ג (מרכז) 19084-11-16 **סמרה נ' מדינת ישראל** (30.4.17) במסגרתו נקבע, כי מתחם שעניינו עבירות התפרצות ורכוש בשני מקרים, בנסיבות של ביצוע העבירות על רקע מצוקה כלכלית, מתחיל במאסר לתקופה של 6 חודשים, ואף בדרך של עבודות שירות.

17. עוד יש לקחת בחשבון את מדיניות הפסיקה שעניינה בהפרת הוראה חוקית. מטבע הדברים, אין הפרת הוראה אחת דומה לרעותה. (ראו, למשל: ת"פ (ראשל"צ) 45708-01-17 **מדינת ישראל נ' תשובה** (8.2.18); ת"פ (ק"ג) 31158-02-10 **מדינת ישראל נ' לוי** (27.2.11); ת"פ (כ"ס)

35897-02-10 **מדינת ישראל נ' עבד אלראזק** (21.2.10); ת"פ (אשד') 2076-09 **תביעות לכיש נ' דיין** (10.2.10); והשוו: ראו, למשל: ע"פ 1261/15 **מדינת ישראל נ' דלאל** (3.9.15), שם מדובר היה בהפרת הוראה חוקית לצורך ביצוע עבירות). במקרה דנן, במקרה דנן, מדובר בהפרת הוראה חוקית ברף נמוך, יחסית, שעניינה יציאה מהבית שלא בהתאם לתנאי השחרור מבלי שבוצעה עבירה נוספת.

18. לאור האמור, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם את עבירות הרכוש שביצע נאשם 4, בנסיבות העניין, נע בין מאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים ובין מאסר בפועל לתקופה של 18 חודשים, ולצד זאת רכיבים כלכליים, שיש בהם כדי לבטא את הנזקים שגרם הנאשם. מתחם העונש ההולם את העבירות של הפרת הוראה חוקית נע בין מאסר על תנאי ובין מאסר לתקופה של מספר חודשים.

העונש ההולם בתוך המתחם

19. לקחתי בחשבון את הנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירות:

הנאשם הודה במיוחס לו, והוא היחיד מבין ארבעת הנאשמים שהודה באופן מיידי; הנאשם נעדר עבר פלילי; מתסקירי שירות המבחן עולה כי הנאשם גדל בחברה עבריינית ונחשף ללחצים שליליים, עם זאת, זו הסתבכותו הראשונה עם רשויות אכיפת החוק. שירות המבחן התרשם, כי ההליכים המשפטיים, כמו גם המעצר, מהווים עבור הנאשם גורם מציב גבול. מחמת גילו הצעיר, ובהינתן החשש כי הטלת מאסר בפועל עלולה להשפיע על הנאשם באופן שלילי, המליץ שירות המבחן על ענישה קצרה יחסית, לצד מאסר על תנאי לתקופה שתהווה גורם מרתיע עבורו.

מכאן, כי מכלול הנסיבות נוטות לכיוון המקל בתוך מתחם העונש ההולם, ויש להטיל על הנאשם עונש של מאסר בקצה התחתון של מתחם העונש ההולם, מאסר על תנאי מידתי, קנס ופיצויים. בקביעת הקנס לקחתי בחשבון את מצבו הכלכלי של הנאשם. כן לקחתי בחשבון בקביעת הפיצויים, כי לנאשם היו שותפים לעבירה.

20. **לפיכך, אני גוזרת על הנאשם 4 את העונשים הבאים:**

א. מאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים ויום בגין הרשעתו בתיק זה, בניכוי ימי מעצרו מיום 18.9.17 ועד יום 17.10.17 ומיום 13.11.17 ועד היום;

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים, והתנאי הוא שלא יעבור כל עבירת רכוש, למשך 3 שנים מיום שחרורו;

ג. קנס בסכום של 500 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו. את הקנס ישלם הנאשם בשני תשלומים, הראשון ביום 1.6.17, והשני ביום 1.7.18.

ד. הנאשם ישלם למתלוננת, עדת תביעה 14, פיצויים בסכום של 1,000 ₪. את הפיצויים ישלם הנאשם בשני תשלומים, הראשון ביום 1.4.18 והשני ביום 1.5.18.

זכות ערעור כחוק תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ' אדר תשע"ח, 07 מרץ 2018, במעמד הצדדים.